

DISSERTATIO ACADEMICA
DE
CENTONIBUS POËTICIS,

QUAM
VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS. ABOËNS.
PRÆSIDE

JOH. FREDR. WALLENIO,

Eloqu. Prof. Reg. & Ord. Regg. Societt. Patriot. Holm.
Oecon. Fenn. & Oecon. Wermel. Membro,

PRO GRADU PHILOSOPHICO

Publicæ censuræ modeste subjicit

CAROLUS GABR. WESTZINTHIUS,
Ostrobothniensis.

In Auditorio Majori die XII Jun. MDCCCV.

Horis a. m. consuetis.

ABOÆ, Typis FRENCKELLIANIS.

ENKE-PROSTINNAN,

DOKTORINNAN,

HÖGÅDLA FRU

ANNA WESTZYNTHIUS

FÖDD

MATHESIUS.

*E*mottag, Huldaste Mor, med vanlig godhet, ett vedermåle
af den sonliga vördnaden och tacksambeten. Min gåfva är
ringa; men den vittnar om min viljas välmening, och åtföljd
af min kärlek och tillgifvenhet skall den finna vägen
till ERT hjerta. Detta hopp kan icke svika

ER

Edmjuklydigste Son

CARL GABR. WESTZYNTHIUS.

*Eum vero nemo potest æquare, cujus vestigiis
sibi utique insistendum putat; necesse est enim
semper sit posterior qui sequitur.*

QUINTILIANUS.

Ut in Anagrammate, puerili potius quam ingenioso lusu, unam pluresve voces, transpositis elementis, in alienum deflectere sensum non heri demum aut nudius tertius instituerunt dicacule jocantes, vel nova conquirentes & acutula blanditiarum lenocinia: ita nec defuere, qui, ut ingenii novitatisque gloriam, cujus maximum esse solet aucupium, venarentur, ex propositis optimorum auctorum præclarissimis exemplis, in frustra primum laceratis, tum confutis denuo & consarcinatis, sed aliter ordinatis & disjectis audacius, sententiam longe aliam, quam ne somniare quidem potuerit scriptor vim passus, laboriosius quam laudabilius exprimerent. Quod si nonnisi ab illis fuisset factum, qui excellentium & e-

A

gre-

gregiorum exemplarium imitatione nihil esse ad stili-
 lum bene formandum præstantius edocti, & propriis
 omnino diffidentes viribus, aliorum vestigia premere
 quam vias nullo adhuc pede perambulatas suo mo-
 do signare satius duxerunt, nihil esset quod magnope-
 re miraremur; sed alios quoque, extra propriæ fa-
 cultatis penuriam, eandem ingressos fuisse rationem,
 & bona non sua diripere violenterque tractare, quam
 suis, ut erant e. gr. AUSONII, non contemnendis, u-
 ti maluisse, vix posset explicare qui nesciret, eos sin-
 gularem quandam in futili ac ferme puerili artificio
 quæsiuisse laudem. Quamvis enim ipsa nominis,
Centonum scilicet, significatio nihil haberet magnifici,
 sed abjecti potius & contemptum adferentis, & quam-
 vis imitatori non esse in arctum desiliendum jure mō-
 nuisset HORATIUS a), nihilque sola imitatione cresce-
 re QUINTILIANUS b), fuere tamen, renitentibus in-
 cassum aliis, quibus ex gustus (sic enim veri pulcri-
 que sensum frequenter solemus appellare) corrupti
 judicio valde commendandum videretur monstrosum-
 ne dicam an procax consilium. Sed utramque au-
 diendi partem commodior in sequentibus dabitur oc-
 casio: nunc ad specialiora transeamus.

Centō igitur five *Centon* c) cum Græco κέντραν,

a) Art. Poët. v. 134.

b) Instit. Orat. Libr. X. c. 2.

c) Sic. JOAN, QUINTINUS HEDUUS & JAC. PAMELIUS in

uti sono, ita re & sermonis usu, propemodum con-
venit, & communes obtinuit significatus. Proprie enim dictum fuit utrumque vocabulum de straguli vilisve vestis aut utensilium genere, quod vel ex lana coacta, vel plerumque ex pannis laneis diversorum colorum a), veteribusque & usu detritis vestimentis confectum esset. Tali centone, cui sarciendo vel compingendo inserviebant & nonnunquam linamenta sternebantur lecti, operiebantur rustici, famuli, egeni, contegebantur asini, muli aliæque pecudes; idemque, præsertim madefactus, ad restinguenda arcendave incendia & ad excipiendos hebetandosque arietum ac lapidum ictus, quemadmodum etiam ad ædes detergendas adhibebatur. Ex multiplici vero & varia centonum materia versipellem & astutum hominem b), vel, ut aliis c) placet, conviciatorem & ma-

A 2

le-

Annott. ad TERTULLIANI de præscriptione adversus hæreticos librum, qui cum reliquis ejusdem Patris operibus prodiit Parisiis 1635, p. 368 n. 255. Sic etiam ERASMUS ROTERODAMUS in Adagiis, Chil. II. Cent. 4 n. 58.

a) *Centunculo*, qui per diminutionem ita dicebatur, indui solitos fuisse mimos, narrat VOSSIUS Instit. Poët. Lib. II. c. 36 §. 9. Remansit vero hujus, etiam sine dubio versicoloris, Centunculi usus in histrione ludicro (*arlequin*) non solum pristinæ sed & hodiernæ scenæ.

b) Ita HENR. STEPHANUS, Parod. moral. in Centonum exemplis illustratis p. 2. SCHNEIDER Griech. deutsches Handwörterb. voc. κέντραν.

c) HEDERICI Lexicon Græcum voc. κέντραν. Glossator A 2

Iedicum, ARISTOPHANES a) κέντρωνα appellavit. Prodiit ex hisce notionibus, & e prima vulgatori potissimum, tertia, carminis expressura genus, e multis particulis alieni vel alienorum poematum conflatum atque structum, sive AUSONIO b), ipso centonario, definiente, "variis de locis sensibusque diversis quandam carminis structuram solidatam". Cum autem Centones Græci nonnisi ex HOMERO, Latini ex VIRGILIO primum & unice fere concinnarentur, illos Ὀμηροκέντρα vel Ὀμηροκέντρωνες sive *Homero-centones*, hos *Virgiliocentones* vocandi mos invaluit.

In primis hujus artificii, vel potius παραποιήσεως, vestigiis eruendis quamvis ultra conjecturas vix liceat ascendere, non erit tamen incongruens vel harum potiores delibasse. Et videntur sane, nisi prorsus abnorme & portentosum censebitur universum consilium, vestigia ista esse vel in ipsa mentis humanæ indole, vel in singulari quadam & peropportuna ejusdem consilii adornandi occasione quærenda. Quod ad prius attinet, in eo multus est HENR. STEPHANUS c) ut probet nos, quemadmodum in plerisque

---

ARISTOPHANIS πλήττονα (percutientem, ferientem) explanationis loco apposuit. R. F. P. BRUNCK in subjecta versione latina *centonem* transtulit.

a) Νεφέλ. v. 450.

b) In Epistola ad *Paulinum* centoni nuptiali præmissa.

c) Libr. cit. p. 1, 6, 29, 41, 44 &c.

que rebus vel ad utilitatem vel ad delectationem vel ad utramque comparatis non eo solum contenti esse solemus usu, quem ipsa illis natura præscripsit, sed ad alios atque alios easdem convertere, sic & in Poëtica re versus non paucos in eo, quem illis poëta dedit, sensu usurpare non satis habentes, ad alium præterea vel alios referre, & tanquam furculos ex arbore una in aliam inferere, qui tamen in ea nati, non in eam insiti, videri possint. Quod probaturus multa adfert exempla versiculorum singularium vel geminorum, Homericorum quidem a STRATONICO, DIOGENE, THEOCRITO, SOCRATE, PLATONE, NUMENIO, CLEODEMO, DIOXIPPO, ALEXANDRO MAGNO, LUCIANO, EUSTATHIO, NERONE, AUGUSTO, FRANCISCO I. Galliaë Rege, & se, Euripideorum a DIOGENE, METROCLE, BIONE, AUGUSTO, Virgilianorum, Horatianorum, Catullianorum, Propertianorum a se, in res vel similitudine quadam junctas vel magis alienas accommodatorum, talemque eorundem tractationem fuisse illa, quam in pluribus adhibuerunt Centonarii, antiquiorem, & prisco quidem tempore non parum placuisse, proverbiaque haud pauca progenuisse, pluribus demonstrat. Nec veretur addere, versuum cum judicio delectorum abusum plus, quam ipsum usum habere gratiæ, venustatis atque leporis *a*). — Et aliquid omnino his omnibus inesse veri, eumque esse mentis humanæ habitum, ut

---

a) p. 17, 93 &c.

ut similitudines rerum quærere iisque delectari, ut aliud ex alio effingere, ut novas eidem aptare formas gestiat, ut cognitis sibi & memoriæ impressis sed inopinato recurrentibus & veste vel eadem vel alia parum mutata indutis, quasi amicorum & familiarium conspectu, jucunde afficiatur, ut effata vel augustissima & sacratissima in alienum subinde & jocolum sensum detorqueat, ut ex dictis *παρὰ τὴν προδοσίαν* capiat voluptatem, non diffitemur. Sed ut in ludis & jocis, in quibus præcipue dominatur hæc mentis nostræ consuetudo, nihil placet quod laboriosum multique sudoris videatur, aut nimis longo anfractu sit circumscriptum salesque nimio verborum fluctu diluat, aut eandem semper resonare faciat chordam, ita nec in longo magnoque opere, & ad ostentationem fere composito, eadem quæ in breviori dicto æque juvant, verum satietatem, & ex illa fastidium, cito movent. Si igitur ex fonte, quem investigasse sibi visus est STEPHANUS, & cujus iidem hodie aut nunquam aut rarissime emanant pleniores rivus, profluxerit iste centonum compingendorum mos, non potuit id in sobrio & sano, sed depravato & luxurioso, gustu fieri. Aliud enim est imitari, & quædam ab aliis cum delectu mutuata suis, cum levi mutatione, assuere, quod & VIRGILIUM *a)*, si quis alius

---

a) Hunc scilicet ab ENNIO, FURIO, VARIO, LUCRETIO, LUCILIO, PACUVIO, SUEVIO, CATULLO, NÆVIO &c. non pauca, sed cum prudenti iudicio, sumissee, suisque plus

alius, vena divitem, fuisse novimus, aliud omnia omnino verba vel suffurari vel rapere, quod plagiarii vel centonarii est.

Probabilior vero videtur esse Centonum a Rhapsodorum Homericorum more origo. Sive enim HOMERUS, cujus scribendi peritiam nec paucis nec proletariis vexavit argumentis ROBERTUS WOOD, Iliadem ipse solusque, sive ex F. A. WOLFII *a)* sententia, aliorum opera adjutus, confecerit, quam litteram nostram non facimus *b)*, id tamen certum est, antiquitus invaluisse in Græcia consuetudinem, ut HomERICA carmina a Rhapsodis festis diebus memoriter recitarentur. Quæ cum sparsa initio essent, nec in ordinem, quo nunc conspiciuntur, digesta, in tantam corruptelam excrevit Rhapsodorum licentia, ut

---

minus mutata inseruisse carminibus, pluribus ostendit exemplis MACROBIUS, Saturnal. VI. cap. 1 & seqq. id tamen, *Et judicio transferendi Et modo imitandi* eundem consecutum fuisse autumans, *ut quod apud illum legerimus alienum, aut aliud esse malimus, aut melius hic quam ubi natum est, sonare miremur.* Sed similiter etiam Græcos, & nominatim HOMERUM, idem vates imitabatur (vid. A. GELLI Noct. Attic. IX. 9 & MACROBII Saturnaliorum Vetus Liber fere totus).

a) Prolegom. ad Homerum, Hal Sax. 1794.

b) Legi tamen, pro contraria Wolfianæ opinione, meretur Differt. Cl. Mag. KULLBERG de Iliade non HomERICA hypothesis Wolfianam sistens, Upsal. anno 1801 edita.

ut non modo seriem narrationum inverterent ac turbarent, verum etiam versiculos pro lubitu hinc inde decerperent, disiectosque & transpositos, atque suis interdum auctos & interpolatos, ad principum virorum laudes celebrandas, ad genethliaca, epithalamia & alia, quæ fortuito postulabantur, poematum genera adhiberent a), donec lege juberet SOLON, ut omnia

a) Οἱ μὲν Ὀμηρον περιερχόμενοι καὶ ἄδοντες τὰ ἐαυτῶν ἐκ ἐφέξης, ὡς νῦν κείνται οἱ σίχαι, ἕτως ἔλεγον ἀκολούθως ἐπιδεικνύμενοι, ἀλλ' ἐντεῦθεν κακῶς, λόγῳ χάριν ἀπὸ τῶδε σελίδος ἕνα σίχον, καὶ ἀπ' ἑτέρας σελίδος ἕνα, καὶ ἀπ' ἄλλης ἕνα λαβόντες, καὶ ἕτως συνάγοντες τὰς διεσῶτας σίχας εἰς ἓν τὰς ἀρμοζόντας τῷ πράγματι, λόγῳ χάριν εἰς γάμους, εἰς ἀρχοντας, ἢ γενεθλίους, εἰ ἄλλοτι προκείμενον, ἕτως ἐπεδείκνυντο. PORPHYRIUS (ut putant) in Scholiis ad DIONYSIUM Thracem. Διότι κατὰ μέρος φασὶ τῆς ποιήσεως διαδομένης τὴν σύμπασαν ποιήσιν ἐπιόντες οἱ ἄδοντες καὶ τὰ ἐξ ἑκατέρας Ὀμηρικῆς βίβλου συρραπτόντες ὡς ἐβέλοντο, βραψοδαὶ ἐντεῦθεν προσηγορεύθησαν. -- Καὶ βραψοδία δὲ ἢ ἐκ ἑκατέρων τῶν Ὀμηρικῶν ποιήσεων συρραφεῖσα ἀπὸ ἀναλόγῳ τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι, γὰρ μά τυχὸν ἢ ἐορτῇ. Τὴν δὲ ἀπαγγέλλειν Ὀμήρῳ ποιήσιν σκεδασθεῖσαν ἀρχὴν ἐποίησατο Κίναϊδος ὁ Χίος. EUSTATHIUS ad Iliad. α'. Hunc vero CINETHUM Chium, quem primum fuisse HOMERI Rhapsodum tradunt, multa magni Vatis loca corrupisse, auctor est idem EUSTATHIUS. Vid. FABRICII Bibliothec. Græc. Hamb. 1705 L. II. cap. 2 p. 270 & 277. cap. 5 p. 333. cap. 7 p. 356. cui tamen eruditissimo viro non videtur verisimile, post Solonis legem latam Rhapsodos amplius centones ejusmodi, sive confusum versuum Homericorum chaos, decantasse, præcipue in festis publicis ac Panathenæis. p. 277.

omnia ordine cantarentur, alterque recitatorum alterum, ubi desisset, in canendo exciperet. Neque tamen ad fidem valde videtur pronum, potuisse istam, quam abrogatam ille voluit, consuetudinem, vel interdicto, cui renitebatur etiam lucri spes, eradicari, sed furtim saltem serpsisse & scribendorum deinde Centonum posuisse initium: maxime cum in illa, qua HOMERUM omnes colebant, veneratione, & in ardenti illo, quo ducebantur, ejus imitandi studio *a*), nihil fere perfectum, nisi quod Mæonidæ venam saperet, censeretur.

Sed utcumque se habent ista, non Græcam magis quam Latinam poësin invasit Centonaria ars, cui & leges scribere instituit primum AUSONIUS, deinde JULIUS ROSCIUS HORTINUS *b*). Et ille quidem (nam hujus canones videre nondum licuit) in Epistola ad PAULINUM habet sequentia: *In unum versum cœant aut cæsi duo, aut unus & sequens cum medio. Nam*

B duos

a) Notissima est GALATONIS (GELATONEM, GELADAM vel ELADAM alii appellare malunt, AGATHONEM GESNERUS in FABRI SORANI Thesaurō Eruditionis Scholasticæ, voc. *Homerus*) pictoris tabula, qua HOMERUM vomentem, alios poëtas vomitū reddita asportantes (*ἀενομένους*) depinxit. AELIANI *Ποικίλης ἱστορίας* L. XIII. cap. 22. Cfr. & OVID. *Amor.* L. III. *Eleg.* 9. v. 25 sq.

b) Hujus contexendorum centonum præcepta Helmstadii 1597 cum HENR. MEIBOMII avi Virgiliocentonibus prodire.

duos junctim locare ineptum est; & tres una serie mercæ nugæ. Diffunditur autem (cento) per cæsuras omnes, quas recipit versus heroicus. Dissentit de versuum cohærentium una locandorum numero HENR. STEPHANUS a), putans liberius; nec tamen frequenter, jungi posse duos, tres vero vitiose in unum locum conferri, nisi ad unam eandemque descriptionem omnes pertineant, quod in Homericis sæpe obtineat; legemque a se latam ipsum bis infregisse AUSONIUM animadvertens. Et quamvis tanta non sit in centonibus, quanta in parodiis, vocabula compilati auctoris mutandi libertas, difficile tamen putat ubique invenire particulas, quæ ita versum absolvant, ut sine vi ulla metro illata sermoni instituto apte cohæreant, nisi, jus parodiæ usurpando, aliquid interdum immutetur. Quam vero præterea, ex eodem forte parodiæ jure, addit observationem, multa in hujusmodi scriptione lepide per ironiam usurpari, de iis potissimum, quæ ad risum detorquentur, non item de iis, quæ ad res graves & sanctas transferuntur, valere per se patet.

An autem operæ pretium fuerit in levicula arte multas comminisci regulas, non inepte quis dubitaverit. Neque magni admodum fecisse AUSONIUM vel ipsam artem, vel, quod exegerat, ejusdem specimen, hæc illius docent ad PAULINUM verba: *Perlege hoc etiam, si operæ est, frivolum & nullius pretii opu-*

---

a) Libr. cit. p. 12, 14, 63, 68 sq. 97.

opusculum, quod nec labor excudit, nec cura limavit: sine insigni ingenii acumine & moræ maturitate. Centonem vocant, qui primi hac concinnatione abuserunt. Solæ (folius) memoriæ negotium sparsa colligere & integrare lacerata: quod ridere magis quam laudare possis. Pro quo, si per sigillaria in auctione veniret, neque Afranius nauci daret, nec stichum suum Plautus offerret. Piget enim Virgiliani carminis dignitatem tam joculari dehonestasse materia. --- Accipe igitur opusculum de inconnexis continuum, de diversis unum, de seriis ludicrum, de alieno nostrum. Sed plura in artis commendationem cumularunt alii, in quibus STEPHANUS, præter supra jam allata, in centonibus ad res sacras detortis tantum abesse putat, ut aliquid dignitati aut etiam majestati transformati Vatis decedat, ut contra multum ad eam accedat, & ex augustis magis augusti, ex profanis sacri versus ejusdem poetæ reddantur a). Puerilia vero hæc esse & circulatorum ludo similia judicavit HIERONYMUS b), quo tamen acerbius, & omnium forte acerbissime, in centonariam ad sacra, vel e sacris, sed Valentinianorum & Gnosticorum arte ad errores, impie traductam, consuetudinem invehitur EPIPHANIUS sequenti, ab IRENÆO quidem sumpta, sed valde amplificata, comparatione: Præpotentem quempiam Regem mandasse fingas, ut sua sibi de

B 2 gem-

a) Libr. cit. p. 2. 70.

b) In Epistola ad PAULINUM presbyterum de omnibus divinæ historię libris,

gemmis electissimis & pretiosissimis exprimeretur imago. Per fidos autem gemmarios, mox affabre connexis & invicem compactis lapillis, ad vivum sic expressa est, ut omnes in ea regem venerarentur. Artificio postea novo, neque difficili, circulator quispiam gemmas illas immutavit, invertit, atque transpositas in canem seu vulpem deformavit, interim vociferans: Hæc Regis imago. Certe qui Regiam novere formam, præterquam quod non adsentiuntur, Regis inde majestatem lædi gravissime contestantur, & impostorem quarunt ad supplicium, sed interim simpliciores falluntur, ac splendore viso gemmarum, nec non formæ novæ pretio tam raro, quo perfringantur oculi videntium, facile pro Rege, quicquid adornatum sic est, honorare se debere credunt. Hæretici gemmas evangelicas & apostolicas in suas pseudevangelicas institutiones, & catecheseis apostaticas, arte simili transferunt. In quibus nostros quidem lapillos regios, qui frons aut oculus erant, os aut nasus, loco suo motos agnoscimus planissime, sed a sacrosancta regis effigie per execrabiles istos inversores, ac teterrimos invertores, ad illustrandam suæ vulpis canisve caudam, jactatione plus quam circulatoria, detractos a). Quam comparisonem, cum in rem universam non male quadret, totam transcripsimus: putantes breviorē quendam centonem in jocos non tolerari solum posse, verum &, si scite fabricatus fuerit, nonnihil habere cum ur-
ba-

---

a) Ex interpretatione QUINTINI in TERTULLIANO PAMELII
p. 368. n. 236.

banitate delectationis, sed eodem immoderatus ex-
currente, & in gravibus argumentis, non sine osten-
tationis suspicione, ludente, in re seria nugas agi
ineptas atque inglorias.

His præmissis, Centones, quotquot ad nostram
pervenere cognitionem, poëticos, breviter recensebi-
mus, a Græcis initium capturi. Istorum vero pri-
mum facimus.

Anonymi in illum, qui primum audiret Echo,
quod poëma, cum brevius sit, ex STEPHANO a) apponemus:

ὦ Φίλοι ἦρωες, Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρης
 Φεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δὲ μὲ θυμός.
 Ἄγρῃ ἐπ' ἐσχρατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει
 Νάει εὐπλόκαμος δεινὴ θεὸς ἀνδρῆσσι
 Ἡ θεὸς, ἢ ἐ γυνή. Τοὶ δὲ φθέγγοντο καλεῖντες.
 Εἰ δὴ φθεγγάμεν τε καὶ ἀνδρῆσαντος ἀνῆσοι,
 Αὐτὶς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογέει.
 Ἀλλὰ τίη τοι ταῦτα διεξέρεσθαι ἕκαστα;
 Τὴν δ' ἔτ' ἀθρῆσαι δύναμι' ἀντίον, ἔτε νοῆσαι
 Ὅπποῖόν κ' εἰπῆσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακῆσαις.

Hujus vero centonis, quem latine vertit FRANC.
BELLICARIUS, versus sextus & septimus cum levi,
sed necessaria, immutatione, ex Odyssææ Libris IX
&

---

a) Ἀνθολογία διαφόρων ἐπιγραμματίων παλαιῶν p, 50 seq.

XII fuere depromti: reliquorum fontes investigare non vacavit.

Alter esto, nec ille longus, etiam ΑΝΟΝΥΜΙ, de Hercule ab Eurystheo ad Cerberum ex erebo ducendum missio, quem centonem sic exhibet IRENEUS a):

Ὅς ἐπιῶν ἀπέπεμπε δόμων βαρέως ξανάχοντα
 Φῶθ' Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπίσορα ἔργων
 Ἐυρυςθεὺς σθενέλοιο παῖς περσιῖάδαο,
 Ἐξ ἐρέβης ἄζοντα κίνα συγεῖθ' αἶδαο.
 Βῆ ῥ' ἴμεν ὡσε λέων ὄρεσίτροφος ἀλλί πεποιθῶς,
 Καρπαλίμως ἀνά ἄστυ. Φίλοι δ' ἀνά πάντες ἔποντα,
 Νύμφαιτ' ἠΐθεοίτε πολύτλητοίτε γέροντες,
 Οἷκτ' ὀλοφρομένοι, ὡσεὶ θάνατόν τε κίοντα.
 Ἐρμείας δ' ἀπέπεμπεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ἦδει γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.

Quæ omnia apud HOMERUM partim de Ulyssæ didta sunt, partim de ipso Hercule, partim de Priamo, partim de Menelao & Agamemnone, & sublatis ipsis, singulisque in proprios locos restitutis, totam argumenti traditionem e medio tollunt b).

Sequuntur jam, tertio loco, celebratissimi cen-
to-

a) Adversus hæreses VALENTINI & similium Libr. I, cap. 1. Bas. 1571 p. 36 sq.

b) IRENEUS ibidem p. 37.

tones, quibus HOMERUM invitum, vel infcium saltem, christiane loqui coëgit non certo notus auctor, quem alii *a)* EUDOCIAM *b)* Augustam, sive ATHE-NAIDEM, LEONTII *c)* Philosophi Atheniensis filiam, tum THEODOSII II. Imperatoris conjugem, alii *d)* PELAGIUM Patricium, a ZENONE interfectum, alii PROBAM FALCONIAM, alii *e)* Anonymum nescio quem fuisse volunt, multi in medio relinquunt. In-feribuntur vero isti Centones, non satis commode,
de

a) JOH. TZETZES Chiliad. X. hist. 306. SIXTUS SENENSIS Bibliothec. Sanct. Venet. 1575. Libr. IV. p. 424. GIBBON History of the decline and the fall of the Roman Empire C. 32. Saltem PATRICII opus imperfectum relictum, nec in membra digestum, ad finem perduxisse & ordinasse, atque epigraphen addidisse, contendit post ZONARAM in THEODOSIO juniore T. III. Annal. QUINTINUS, cui tamen sententiæ temporum rationem repugnare observat FABRICIUS Biblioth. Græc. Libr. II. cap. 7. p. 358.

b) EUDOXIÆ nomen præferunt perperam nonnulli, filiam, quæ VALENTINIANO III. Imperatori nupsit, cum Matre confundentes.

c) HERACLITUM, contra reliquorum omnium fidem, appellat Chronicon Alexandrinum a SCHROECKHIO, Christliche Kirchengeschichte, 7 Th. p. 102. citatum.

d) CEDRENUS Annal. in ZENONE. PLACCIUS de Anonymis atque Pseudonymis p. 191. VOSSIUS de Poëtis Græcis, cap. 9. FABRICIUS l. c. MORHOF Polyhist. T. I. L. VII. cap. 3. §. 14. PATRICIUM Presbyterum appellant alii.

e) BEATUS RHENANUS in Annotationibus ad Libros a se editos.

de Christo a), cujus nomen gerit etiam primus, in-
 sequentibus ordine 52 aliis, quorum hi sunt tituli:
 2. Περὶ τῶν ἐν τῷ παραδείσῳ τεσσάρων ποταμῶν. 3.
 περὶ τῆς Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐᾶς, καὶ περὶ τῆς ἀπάτης τῆς
 ὀφείας. 4. περὶ τῆς παρακοῆς. 5. περὶ τῆς οἰκονομίας τῆς
 τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας. 6. περὶ τῆς τῆ πατρὸς συμβε-
 λίας. 7. περὶ τῆς τῆ υἱὸς ὑπακοῆς. 8. περὶ τῆς εὐαγγελισ-
 μῆς. 9. περὶ τῆς συλλήψεως, καὶ περὶ τῆς θείης τόκε. 10.
 περὶ τῆς ἀσέβους. 11. περὶ τῶν προσερχθέντων δάσρων
 παρὰ τῶν μάγων. 12. περὶ τῆς τῆ Ἡρώδου βρεφοκτονίας.
 13. περὶ τῆς εἰς Ἄιγυπτον φυγῆς. 14. περὶ τῆς ἐξ Ἄιγύ-
 πτου ἐπανοδῆς. 15. περὶ τῆς προδρομῆς. 16. περὶ τῆς θείης
 βαπτίσματος. 17. περὶ τῆς τῆ ἁγίου πνεύματος καθόδου
 ἐν εἰδει περιστερᾶς. 18. περὶ τῆς κλήσεως τῶν Αποστόλων.
 19. περὶ τῆς διδαχῆς τῆς Χριστοῦ. 20. περὶ τῆς ἁγίας
 τριάδος. 21. περὶ τῆς ἀναστάσεως. 22. περὶ τῆς ἀπολο-
 γῆς τοῦ ὄχλου. 23. περὶ τῆς ἐν κανῶ γάμου. 24. περὶ τῆς
 παραλύτης. 25. περὶ τῆς ἐν τῇ σοφῶν Σολομῶντος ἑτέρας
 παραλύτης. 26. περὶ τῆς θυγατρὸς τῆς ἑκατοντάρχου.
 27. περὶ τῆς χωλῆς καὶ ξηρᾶν ἔχοντος χεῖρα. 28. περὶ τῆς
 τυφλῆς. 29. περὶ τῆς δαιμονώοντος. 30. περὶ τῆς ἀιμορροῶ-
 σης. 31. περὶ τῆς Σαμαρίτιδος. 32. περὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀρ-
 των. 33. περὶ τῆς Λαζάρου. 34. περὶ τῆς τῶ μύρω ἀλει-
 ψασῆς τὸν κυρίου. 35. περὶ τῆς προδοσίας. 36. περὶ τῆς
 μυστηρίου. 37. περὶ τῆς κλάσεως τῆς ἄρτης. 38. περὶ τῆς
 πιπτήρους. 39. περὶ τῆς προδοτικῆς Ἰούδα. 40. περὶ τῆς νυκτὸς
 ἐν

---

a) Item, apud Alios, de Christi incarnatione, vita & morte,
 vel Christianas ex Iliade & Odyssæa Homericæ.

ἐν ἡ παρεδόθη ὁ κύριος. 41. περὶ τῆς τῆ κυρίας προσηυχῆς.
 42. περὶ τῆς προδοσίας. 43. περὶ τῆς κρατίσεως καὶ τῆ
 ἐμπαυμῆ. 44. περὶ τῆς ἀρνήσεως τῆ Πέτρος. 45. περὶ
 τῆς πρὸ τῆ σαυρῆ μασιγώσεως. 46. περὶ τῆς σαυρώσεως.
 47. περὶ τῆ ἑκατοντάρχε. 48. περὶ τῆ πνιγμῆ τῆ Ἰσδα.
 49. περὶ τῆ ἐπιταφίς θρήνε. 50. περὶ τῆς ταφῆς. 51.
 περὶ τῆς ἀναστάσεως. 52. περὶ τῆς τῆ Θωμᾶ ψιλαφίσεως.
 53. περὶ τῆς ἀναλήψεως a); qui omnes centones ver-
 sus efficiunt bis mille trecentos & ultra, singulos
 quidem ex HOMERO effictos, ita tamen ut pro par-
 ciori vel uberiori, quæ forte occurrebat, dictionum
 rei cuivis inservientium penu, copiosius b) vel pres-
 sius argumenta tractentur. Neque diffitetur ipse STE-
 PHANUS, plurimorum in opere non brevi laudator,
 quædam loca non satis apte vel inter se vel cum pro-
 posita materia cohærere, & tres, imo quatuor interdum
 versus eodem, quo in Homericis carminibus,
 ordine jungi; quem vero gravius nihil, quod incre-
 paret, deprehendisse mirum videatur. Ut enim illam
 faceamus inconcinnitatem, quæ ex necessitate Ho-
 merica servandi vocabula emerfit, defectus nomi-
 num omnium, quæ personis vel agentibus vel lo-
 quen-

C

a) Exstant omnes, cum interpretatione latina, sed exigui pretii, in Magna Bibliotheca Veterum Patrum, Paris. 1644 T. XIV, p. 95—152. Reliquas editiones enumeravit FABRICIUS l. c. p. 357.

b) Sic in centone vicesimo tertio, qui nuptiarum in Cana continet descriptionem, multa præter modum de ferculorum apparatu congescit compilator.

quentibus imponenda erant, (præter PETRI), priorum, immutationisque, non raro absonæ, gentili-
 um, ut Ἀχαιῶν, Δαναῶν pro Israëlitis, non desunt,
 quæ offendant, alia. Sic Evam, inepto anachro-
 nismo ante urbem aquantem, aggreditur serpens, il-
 lique, ut vetitum fructum comederet persuasurus, a-
 rationis, laborum, hyemis, nivis, morborumque,
 quorum omnium nihil illa adhucdum noverat, pro-
 mittit vacationem; sic ex Græcorum Mythologia no-
 mina inducuntur Cereris, Amphitrites, Jovis, Vul-
 cani, Apollinis; inducitur ipse Pluto, non otiosus
 quidem, sed timens, sed e sede profiliens, sed voci-
 ferans, lacrymans, rogans, & a Divino hospite in
 turbam missus. Nec magis fere placent alia quæ-
 dam: ut nimis longa & aspera Servatoris in prodi-
 torem investio, similisque Ejusdem ad matrem in
 nuptiis Canaëticis responsio; ut apostolorum omnium
 nomine ἐναλίων appellatio; ut hæc angeli divinum
 partum annunciantis verba:

Ἀργαλέον βασίλεια διηκεώς ἀγορεύσαι,

& quæ sunt cætera. Juvabit tamen, ex melioribus,
 apposuisse centonis 47:mi versiculos de prodigiis cru-
 ci fixi mortem infecutis:

Ο. ν. Αὐτίκα δὲ βροντήσεν ἀπ' ἑρανῶ ἀσερόεντος.

Ι. θ. Βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀΐψῃ ἀργῆτα κεραυνόν.

Ι. ς. Ἀσραψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε τὴν δέτιναζε

Ουκέτι ἔμπεδα γῦια ποδῶν ἦν ὀρμηθῆναι,
Ουδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν, εἰ δ' ἀναεῖραι.

Restant centones Latini: illorum vero recensum,
quem inire temporis & facultatum inopia prohibet,
alii cuidam commilitonum relinquere cogimur.

Quantum & quantum...
XIII & Olympe VIII...
Hanc...
dilectum:

Lib. II. p. 51